

Banskobystrický samosprávny kraj
Knížnica Mateja Hrebendu v Rimavskej Sobote

Zlatá krajina

2010

ZBORNÍK
literárnych prác
žiakov základných škôl
a osemrocných gymnázií

XVIII. ročník

8. apríla 2010

Organizátori:

Banskobystrický samosprávny kraj

Knižnica Mateja Hrebendu v Rimavskej Sobote

Základné školy a osemročné gymnáziá regiónu Rimavská Sobota

Program:

Červené topánky

(literárna dramatizácia ľudovej rozprávky žiakmi ZUŠ
pod vedením Mgr. J. Vetrákovej)

Vyhodnotenie a prehliadka literárnych prác

Hodnotí: Lubica Kepštová, poetka

Úvod

Práve sa pred nami otvára 18. brána do Zlatej krajiny. Vstupujeme do nej cez dušu Dobšinského rozprávky, ktorá v nás otvára tajomné zákutia a kľukaté cestičky plné trnia a skál, ktoré priam neomylné končia na území dobrého ľudského srdca.

Svedectvo dobrého ľudského srdca sa šíri aj v prácach detí. V ich predstavách dostávajú rozprávky tie najfantastickejšie a najprekvapujúcejšie podoby od sci-fi až po nesmierne dramatické rozprávky života, ktoré nám vo svojej obnaženej pravdovravnosti vyrážajú dych.

Aj poézia mladých autorov je predovšetkým o láske, o priateľstve, ktoré je ako bicykel (spadnem z neho, aj tak sa zodvihnem – tak to vidí Milan Sojka z Hrachova), o anjeloch v nás aj okolo nás, o našej odvahe a sile urobiť si budúcnosť podľa svojich snov a predstáv a o tom ako nezrádzať iných a ani samých seba.

Na počiatku bolo slovo a jeho sila vo svojej mohutnosti ostáva dodnes nezmenená. Svedčia o nej práce detí, ktoré vypovedajú o svojich pocitoch, o svojom najvnútornejšom živote ale aj o tom, čo na ne bolestne dolieha. Nesmierna je liečivá sila slova, ktorá v nás rastie priamo úmerne nášmu poznaniu. „Kým sa človek naučí učiť slová, musí prísť aj na tie, čo ozaj bolia.“ napísala Patrícia Zvarová z Tisovca. Pretože bolesť, aj tá v hĺbke duše, býva obyčajne liečivá.

Všetkých si nás privinula Dobšinského duša – v jej plnej sile a dôvernom presvedčení, že i dnes i na veky vekov je ľudské dobro vždy o míľu ďalej ako sila temnoty a zla.

Lubica Kepštová

Zoznam autorov:

		strana
Terézia Belicová	ZŠ - NR Hnúšť'a	6
Kristína Botková	ZŠ P. Dobšinského RS	7
Erik Berky	ZŠ Hodejov	18
Tibor Berky	Gymnázium Tornaľa	18
Denis Farkaš	8GY Rimavská Sobota	21
Gabriela Feješová	ZŠ Bátka	22
Nicol Hochholczerová	ZŠ Š.M.Daxnera RS	24
Marcel Klamárik	ZŠE Rim. Sobota	25
Martina Koreňová	ZŠE Rim. Sobota	27
Alexandra Kubincová	ZŠE Rim. Sobota	29
Marek Malček	ZŠ P. Dobšinského RS	8
Kristián Miko	ZŠ Bátka	30
Veronika Molnárová	ZŠ P.J.Šafárika Tornaľa	9
Petra Nôtová	ZŠ P. Dobšinského RS	31
Dominika Ondrušíková	ZŠ P. Dobšinského RS	32
Kiera Ostrihoňová	ZŠE Rim. Sobota	33
Zuzana Paľová	ZŠ Klokočova Hnúšť'a	34
Eva Prcinová	ZŠ P.K. Hostinského RS	35
Kristína Repková	ZŠ P. Dobšinského RS	10
Alžbeta Sedláková	ZŠ NR Hnúšť'a	10
Radka Slabejová	ZŠ P. Dobšinského RS	11
Milan Sojka	ZŠ S. Vozára Hrachovo	12
Dominika Šedivá	Gymnázium Tornaľa	40
Dominika Škorňová	ZŠ S. Vozára Hrachovo	13, 42
Marek Trnavský	ZŠ V. Mináča Klenovec	13, 45
Daniela Trochová	ZŠ Š. M. Daxnera RS	14, 46
Viktória Valentová	ZŠ V. Mináča Klenovec	14
Lívia Vančíková	ZŠ. Dr. V. Clementisa RS	47
Patrícia Vetráková	ZŠ Klokočova Hnúšť'a	15
Patrícia Vinarčíková	8GY Rimavská Sobota	50
Patrícia Zvarová	ZŠ Dr. V. Clementisa RS	16

Poésia

Čakám ťa, láska

Láska je preč,
kto mi ju vráti späť?
Moje srdce prázdnotou zíva,
nikto v ňom už neprebýva.
Oplatí sa hľadať ďalšiu?
Zlomiť srdce zas a znova?
Niekto na mňa volá.
V temnote malé svetlo vidím,
azda sa mýlim.
Výplod mojej fantázie,
vytváram si ilúzie.
Nádej na lásku nestrácam,
do tmy sa potápam.
Srdce mi chradne,
kto mi ho ukradne?
Už viac nepočujem hlasy,
na tvári objavia sa vrásky.
Posledný - krát mojím telom prejde mráz,
svoje srdce počula som posledný raz.

*Terézia Belicová, 9. roč.
ZŠ NR Hnúšťa*

Anjel

Bol to chmúrny, smutný deň
keď som snívala krásny sen.
Anjel sa mi prisnil v tom sne.
Usmial sa na mňa tak nádherne,
že srdce mi poskočilo bolestne.

Podal mi svoju jemnú ruku
vyviedol ma na krásnu lúku,
ukázal vášeň, lásku, bolesť i strach
jeho ústa skončili na mojich perách.

Prsty sa nám preplietli v rozkoši
a ja som cítila zimomriavky na koži.
V tej chvíli mnou prebehla vášeň vo vlnách
a dostala som náhle nečakaný strach.

Zľakla som sa konca lásky a konca svojho sna.
Čo ak aj v živote stretnem lásku a ona ma nespozná?
Čo ak pôjde vedľa mňa a nevšímne si ma?
Vtedy to určite bude len moja vina.

Anjel akoby vedel, na čo myslím.
Akoby vedel, čo pred sebou teraz vidím,
riekol: „Lásku raz predsa musí stretnúť každý,
môže to byť na prechádzke, v škole,
No raz to bude navždy.“

*Kristína Botková, 8. roč.
ZŠ P. Dobšinského R. S.*

Som štvrták

Som štvrták, hokejista skoro ako Šatan,
po ľade lietam a góly dávam.
Chcem byť pilot, Boeing 747 riadiť budem.
Či policajt? Vojak? Ekonóm...? Sám neviem.

Som štvrták.
V žiackej knižke štyri strany jednotiek zaplnené mám.
V džude som lepší ak tréner sám.
Budem lepší ako naši politici.
Len nesmiem v škole spať na lavici.

Som štvrták, nič lepšie sa priať nedá.
Možno raz budem štvornásobným majstrom sveta.
No ešte sám neviem v čom.
Veď času mám ešte dosť,
do školy chodím pre radosť.

Som štvrták nie som samý bubák, neplieska so mnou puberta
a neposielam všetkých do čerta.
A možno budem šťastie mať,
keď budem tipos tipovať.
Dúfam, že budem v živote šťastie
a že zo mňa správny chlap narastie.

*Marek Malček, 4. roč.
ZŠ P. Dobšinského R. S.*

Jeseň

Na jeseň už lístie padá,
na zem si tíško sadám.
Časté klopkanie, dážď na okná,
je to jeseň prekrásna.
Ako báseň o jeseni,
tak strom lístie, farbu mení.

Keď si vetrík pofukuje,
deti vonku výskajú,
od radosti si šarkanov púšťajú.
Veľkých, malých, kockatých,
všetky vejú v povetrí.

Ticho

Počujem ticho, zima mi je,
len keď si spomeniem, že neprežije.
Smutné chvíle dňa i noci,
Už nemám sily ani moci.
Len v hlave ma trápi zo dňa na deň,
Prečo je to taká smutná báseň.

Bola to láska

Bola to láska, píssem, čo bolo v nej,
bola to láska, tak príd' a ešte chvíľu znej.
Bola to láska, moja, ale už je len tvoja,
bola to láska, čo ma vždy trápila,
čo vo mne všetko rozbila.
Tak láska, už sa maj,
Tak sa ma konečne vzdaj.

*Veronika Molnárová, 6. roč.
ZŠ P. J. Šafárika Tornaľa*

Čím chcem byť!

Som veľká a či malá?
Otázku si kladiem rada.
Vyberiem si povolanie,
na základe dobrej vôle.

Budem ako moja mama,
učiteľku zvládnem rada.
Počítať a vysvetľovať,
naučiť a vychovávať.
To je práca celkom ľahká,
budem učiteľkou skrátka.

A však ešte niečo sa mi páči,
po čom moje srdce ráči.
Vyšetrovať ľudí, zvieratá,
to je tá správna robota.

Od hlavy až po päty,
budem doktorka,
viete to aj vy!

A čo moje plávanie?
To koníček veru je.
Je to veru namáhavé,
to vrcholové športovanie.
Či to bude práca moja,
uvidím, keď časy zdolám.

A čo ešte na záver?
To vám veru nepoviem.
Čím ja veľká budem,
to vám ešte neviem.

*Kristína Repková, 4. roč.
ZŠ P. Dobšinského R. S.*

Svetlo

Rozsvieť so mnou sviečku pokory,
zhasni a zakry vlastné zápory,
Zasvieť so mnou lampáš nádeje,
nech nás pocit šťastia zaleje,
rozsvieť so mnou lampu krásy,
pohľad a poískaj mi vlasy,
rozsvieť so mnou svetlo slov,
ži život svojich snov,
rozsvieť so mnou žiaru lásky,
nech nám zmiznú starosti a vrásky.

*Alžbeta Sedláková, 9. roč.
ZŠ Nábr. Rimavy Hnúšťa*

Si moje všetko

Si moje slnko v tmavom dni,
si moja nádej, keď mám zlé sny.
Si mojou oporou v ťažkých chvíľach,
si môj dodávač síl na dlhých míľach.
Si moje šťastie v nešťastí,
keď vidím tvoj úsmev plný radosti.

Si moja prvá myšlienka, keď vstávam
a posledná, keď idem spať.
Keď sa potknem a spadnem,
pomôžeš mi vstať.

Si moja hviezda, podľa ktorej nájdem cestu,
keď som stratená v dave ľudí,
keď moja duša bez myšlienky na teba
bezcieľne v dialľavách sveta blúdi.

Si mojou dúhou, keď plačú oblaky.
Keď rútime sa lietadlom dolu,
pevne zachytíš ma do dlaní
a vystrieš záchranné padáky.

Si môj anjel, ktorý pri mne stojí,
si môj poklad, čo rany mi zhojí,
si moje zlato, ktoré nadovšetko ľúbim,
všetko, čo dokážem splniť, ti sľúbim.
Si šťastný koniec mojej rozprávky,
ale šťastnejšie a silnejšie sú putá našej lásky.

*Radka Slabejová, 8. roč.
ZŠ P. Dobšinského R. S.*

Priateľstvo

Priateľstvo je ako dieťa,
má veľmi jemnú pokožku.
Každá lož a každá hádka,
naštrbí ho trošku.

Priateľstvo je cenná vec,
preto si ho musíme chrániť len.
Svojimi činmi ho posilňovať deň čo deň
a svojich priateľov si vážiť ako viem.

Priateľstvá sú ako mraky,
vždy nad nimi slnko svieti.
Po sklamaní vždy šťastie príde,
pravý kamarát je tu stále a už nikdy neodíde.

Priateľstvo je ako bicykel,
spadnem z neho, no aj tak sa zodvihnem.
Krútim ďalej a nemyslím na to čo bolo,
cením si šancu na ďalšie kolo.

Priateľstvo je ako jar,
je to výnimočný dar.
Priateľ, to je leto,
dodáva mi silu ako slnko, mám ho rád preto.

Priateľstvo je z časti jeseň,
plná farebných zážitkov ako pekná pieseň.
Priateľ je aj bielou zimou,
nikdy o neho nechcem prísť svojou vinou.

Priateľ je človek, ktorý je pri tebe, keď je dobre aj keď zle je.
Pôjde s tebou aj do pekla, pretože ti verí
a nezostane stáť len na prahu dverí.

*Milan Sojka, 9. roč.
ZŠ S. Vozára Hrachovo*

Ruža

Červený kvet spletený s tŕňom.
Krásny a spanilý kvitne pred domom.
Kvet, ktorý život mi dáva. Aký človek jeho kráse odoláva?

Je to len nežná ruža, ktorá
kvitne v sade.
Z najkrajších kvetov len ona vládne.
Teraz, keď sa na ňu dívam zhora.
Jej verná krása ma k nej volá.

Prečo nie som ruža?
Byť na chvíľu niekoho múza?
No ja som len človek
Nehodný pošliapať červený kvet.

*Dominika Škorňová, 8. roč.
ZŠ S. Vozára Hrachovo*

Mačka

Máme doma mačku Lily,
tá má, ale veľ sily.
Behá, mraučí, hrá sa,
u nás dobre má sa.
Je to moja kamarátka,
každá chvíľa je s ňou krátka.
Chodí so mnou do školy
a píše mi úlohy.
Má veľmi dobré známky,
mama nebude mať vrásky.

Črepník je jej toaleta,
vtedy mama s handrou lieta.
Občas po kvetoch lozí
a skáče ako na lúke kozy.
Mám ju veľmi rád,
daroval mi ju môj brat'.

*Marek Trnavský, 5. roč.
ZŠ V. Mináča Klenovec*

Prichádza jar

Skončila sa zima,
roztopil sa sneh,
Na lúke už rozkvitol
prvý jarný kvet.

Snežienky a fialky,
urobím z nich kytičku.
Všetko krásne jarne vonia,
ja poteším mamičku.

*Daniela Trochová, 2. roč.
ZŠ Š. M. Daxnera R. S.*

Starý hrad

Aké veľké tajomstvá
ukrýva ten starý hrad?
Stojím v jeho zrúcanine,
plávam vlnou fantázie.

Chcela by som ľudia milí,
vedieť ako králi žili.
Ako sa len dvorné dámy
prechádzali nádvoriami.

Ísť na súboj rytierov,
počuť štrngot ich mečov.
Snívam, že som Popoluška,
črievičky ma čaká skúška.

Takto snívam každým dňom,
keď sa pozriem z okna von.
Z hradu sú len zrúcaniny
a ja žijem život iný.

*Viktória Valentová, 7. roč.
ZŠ V. Mináča Klenovec*

Lenivý Martin

Vstáva Martin do školy,
pomaličky, pomaly.

A keď príde do školy,
hneď ho hlava rozbolí.

Učiteľka sa ho pýta,
prečo on tak často chýba?!

„Daj Martinko žiacku knižôčku,
napíšem ti poznámočku!“

Ukáže jej žiacku knižku,
vysvetľuje poznámočku.

Spomenie si na sono
a čaká len na ráno.

Zamešká on autobus,
naskočí na dvornú hus.

Napadne ho skvelá vec:
„To je ono! Vyhovorím sa na sono.“

„Pani učiteľka ja sa priznám,
lenivo sa ráno chystám.“

Beží Maťko smutný domov:
„Pod' maminka na kus so mnou.“

A keď ho už mama zbije,
pod perinou sa on skryje

*Patrícia Vetráková, 5. roč.
ZŠ Klokočova Hnúšťa*

Slová

Kým sa človek naučí hovoriť pekné slová,
musí to skúšať znova a znova.

Kým sa človek naučí uspokojiť slovom,
veľa ľudí sa musí zísť za jedným stolom.

Kým sa človek naučí vyjadriť radosť slovami,
musí prejsť v živote oboma pólami.

Kým sa človek naučí učiť slová,
musí prísť a na tie, čo ozaj bolia.

Kým sám čítaš tieto riadky,
naučíš sa slová z nich ako kamarátky.
Snád' pripomenula ti báseň krátka
ako podať správne slová celkom skrátka.

*Patrícia Zvarová, 6. roč.
ZŠ Dr. V. Clementisa Tisovec*

Próza

Pokazený mobil

Bol 27 november. Kováč Jakub mal narodeniny. Jeho brat mu dal mobil. Lenže jeho brat nevedel, že predavač sa pomýlil a dal mu rýmovací mobil. Keď ho Jakub rozbalil potešil sa, hneď zavolať do pizzérie a povedal:

„*Dobrý deň, prosím si pizzu.*“

Donášateľ na to odpovedal:

„*Akúopicu?*“

„*Nieopicu ale pizzu.*“ Odpovedal Jakub.

„*Ja žiadnuopicu nepredávam.*“ Nazlostene odpovedal donášateľ.

„*Ale ja sa nevydávam!*“

„*O čom to hovoríte pán donášateľ?*“

„*Či je tu moja mater?*“

„*Ako to rozprávate o mojej mame!*“

A takto pokračoval ten rozhovor, až kým neprišiel Jakubov brat, ktorý ich prerušil. Jakub zavolať na tú sieť odkiaľ mu bol darovaný mobil. Dovoľať sa nevedel a tak mu prišla správa.

Dobrý deň vážený otáznik.

*Erik Berky, 4. roč.
ZŠ Hodejov*

Zajko Trielko

Raz ráno, keď vyšlo slnko, zavládol v lese veľký rozruch. Konečne nastala jar a v hlbokom lese sa prebúdžali všetky zvieratká.

Tu i tam sa objavili prvé jarne kvietky, stromy boli obsypané lístím a pukmi.

Veverička, čo bývala v korune ozrutného stromu, išla zobudiť susedu, pani sovu.

„Ahoj, sova“, povedal veвериčka sove.

„Všimla si si, už je tu zasa jar?“ spýtala sa sova.

„Poďme k veľkej borovici!“ navrhla pani sova.

Keď prišli videli, že zvieratká bežia a vtáčiky lietajú. Pani sova sa opýtala jedného vtáčika, čo sa stalo. Na to vtáčik odpovedal, že sa narodil Zajko Trielko, syn veľkého zajaca. A aby išli s ním ku kýmídlu, k okraju lesa.

Keď došli, zajko ešte spal, ale zvieratká, ktoré boli zvedavé, sa mohli naňho pozrieť. Na druhý deň si Trielko našiel jedného kamaráta tchora, ktorý mal meno Falin.

Triekovi rodičia ho ešte nepustili ďalej od ich domu. Falin mu však všetko ukázala všetko ho naučil o zvieratkách, a naučil ho aj počítat'.

Trielko sa učil veľmi ľahko a všetko si aj ľahko zapamätal. Keď ho Falin odprevadil domov, začalo pršať.

„Aha, les plače! Pozri na listy, padajú im slzy“, povedal Trielko mame.

Mama mu vysvetlia, že to prší. „A prečo je tam na oblohe taká veľká zem?“

„To nie je zem, ale mrak a z neho prší. Listy tak budú ešte čerstvejšie a zelenšie, vyrastú a rozkvitnú kvety, ktoré budú ešte krajšie.“

Na druhý deň už nepršalo, ale bola veľmi veľká voda okolo jazera a potokov a niekde bolo ešte aj blato.

Falin a Trielko sa išli napit' k potoku a z potoka vyskočila žaba.

„Aha, zelený kameň vyskakuje“, hovoril Trielko.

„To nie je kameň, ale žaba“, vysvetľoval Falin.

Raz sa Trielko a Falin veľmi zľakli, lebo sa zrazu ozval neznámy hlas. „Ahoj Falin!“

Uvideli zajka. Bol veľmi pekný a nebol hanblivý. Už sa hrali traja, ale pomaly prišla jeseň a na jeseň zvieratká spia zimným spánkom. Zo stromov opadávali listy a aj počasie bolo čoraz chladnejšie.

V jedno chladné ráno začuli zvieratká strašný výstrel z pušky. Tento zvuk im bol dôverne známy, strach ovládol ich dušu i nohy a všetky sa snažili čo najlepšie skryť. V trielkovej rodine nastal veľký zhon, snažili sa nájsť bezpečný úkryt. Vo veľkom zmätku a neistote hlava rodiny - veľký smelý zajko - obetoval svoj život, aby zachránil ostatných členov. Nelútostný výstrel ukončil jeho krátku zajačiu púť.

Keď sa poľovníci unavili a stíchla posledná spfška nábojov, smutná rodinka odišla vyhľadať svojho milovaného tatinka. Darmo ho hľadali celý deň a celú noc, stopy po zajačom teličku nikde nenachádzali. Pomysleli si, že je už iste so svojimi predkami v modrom zajačom nebi.

Trielko bo veľmi smutný i v nasledujúcich dňoch. Netešili ho kamaráti, dokonca ani Falin, ktorý vymýšľal vždy nové šibalstvá. Falin sa snažil rozveseliť svojho dobrého priateľa, a zreto mu navrhol, aby išiel s ním. Chcel mu ukázať niečo, čo ešte v živote nevidel. Miesto, kde bývali ľudia, kde býval známy a obávaný poľovník.

Trielko netušil, kam ho Falin zaviedol, zbadal to, až keď poľovné psy ohlasovali svojím brechotom príchod malých votrelcov. Trielko sa preľakol a chcel utiecť. Ale Falin už vedel, že krvilačné tvory uviazané na hrubé reťaze neznamenajú pre nich ani to najmenšie nebezpečenstvo.

„Neboj sa, nič nám neurobia! Poobzerám sa troška po dvore, či nenájdeme niečo zaujímavé, na zadnom dvore na nás psy nedovidia“, upokojil Trielka jeho kamarát.

Zadný dvor bol preplnený samými nepotrebnými vecami. Staré roztrhané vrecia, rozbité sklo, prázdne fľaše a klietky.

Klietka! Ale nie prázdna! Dýcha životom smutného sivého zajaca.

„Otec!“ vykrikol natešený Trielko. „Ty žiješ?“

„Áno, ešte pred výstrelom som spadol do pasce a poľovník ma priniesol na svoj dvor. Kde si sa tu vzal?“ neveril vlastný oči.

„Uteč, kým nie je neskoro!“

„Bez teba neodídem, drahý otec!“ nástojil Trielko.

A už hútal, akoby ho mohol z tej nešťastnej klietky dostať. Vtom Falin dostal nápad.

„Trielko, ty odvedieš pozornosť psov a ja dovedy kliešťami zlomím zámku“, navrhol Falin a Trielko s ním súhlasil.

Bolo veľmi nebezpečné zahrávať si s dvomi rozzúrenými psami, ale ak by sa odtrhli z reťaze, mohli napadnúť všetkých troch a ťažko by niekto vyviazol so zdravou kožou. Trielko vymyslel, že sa ukryje pod vyhodенú plechovú nádobu a ako s brnením bude sa snažiť prejsť pred nimi, a čím bezpečnej do najbližšej húštiny, a tým sa navždy stratil z drobnohľadu psov. Zvieratká bežali ako o dušu. Nahnevané psy darmo štekali a napínali reťaze.

Aká bola radosť, keď sa na neďalekom lesnom chodníku mohli všetci zvítať! Po ceste domov ich sprevádzali vtáčence, ktoré s prichádzajúcou jarou vyspevovali čoraz veselšie piesne. Spievali predovšetkým o dvoch smelých hrdinoch, o nerozlučných priateľoch, ktorí si šantivo poskakovali zelenajúcou sa lesnou čistinkou.

*Tibor Berky, terciá
Gymnázium Tornaľa*

O vodníkovi Viliamovi

V jednom ramene Dunaja, niekde v hĺbke býval vodník Viliam. Volali ho Mokrý Viliam. Vilko preto, že mal také meno. Mokrý preto, že z neho ustavične voda kvapkala. Svoju rieku a život v nej poznal dokonale. Bol zvedavý, kde Dunaj pramení. Vydal sa proti prúdu

rieky, až došiel so Čiernej Hory v Nemecku. Konečne objavil, kde Dunaj pramení. Pretože bol Vilko veľmi zvedavý, chcel spoznať aj iné rieky v Európe. Nasadil si vodnícku čiapku, naklonil sa nad dunajskú vodu a zavolať: „Sto zlatých šupiniek, sto zlatých lupiniek!“ Voda sa zvlhčila a priplávalo sto rybičiek. „Rybičky - sestričky,“ prosí ich Mokry Vilko, „nepomohli by ste mi nájsť cestu ku najväčším riekam?“ Pyšný kapor už oboplával všetky miesta na svete. Spolu navštívili rieku Labe v Čechách. Do susednej rieky Rýn v Nemecku im pomohla nájsť cestu štika. Nepobudli tam dlho a už si vychutnávali pohostinnosť rieky Temže v Anglicku. No nenasýtený vodníček dostal chuť na slimáky. Kde inde sa ich mohol nabažiť ako vo Francúzsku v rieke Seine? Po dobrom jedle sa vyhrievali na teplom španielskom slniečku pri rieke Tajo. Správni bádatelia sa chceli vydať cez more. „Ale ako na to?“ dumať Mokry Vilko. Znovu si nasadil vodnícku čiapku a zvolal: „Delfín, kamarát, poznáš rieku Pád?“ V Taliansku sa dvom kamarátom páčilo najviac. Zvedavosť ich lákala ďalej a na chrbte delfína priplávali do krajiny tisíc a jednej noci do Turecka, kde sa ovlažili v rieke Bospor. Po dlhom a namáhavom výlete ich to ťahalo domov. Vyčkali rannú zorničku, zapískali na píšťalke a sedemnást' žabiek ich na koči odtiahlo do rodného Dunaja na Slovensko, kde na Vilka už čakala Dunajská kráľovná. Bola veľká svadba. Odvtedy sa už nikde nešiel túlať.

Na brehu Dunaja vyrástol zvonec a už je tej rozprávke koniec. Iba Dunaj sa zrkadlí, akoby chcel pripomenúť ľuďom tie časy, keď ešte v ňom žili vodníci.

*Denis Farkaš, sekunda
Gymnázium I. Kraska, R. S.*

Tri Kamene

V jeden deň sa konal v kráľovstve veľký bál. Pred bálom si kráľ zavolať k sebe svoje tri dcéry. Najstaršia sa volala Izabela,

stredná Katarína a najmladšia Ela. Keď prišli k otcovi, dostali od neho tri kamene. Najstaršia Izabela dostala zlatý kameň, prostredná Katarína strieborný a najmladšia Ela obyčajný. Sestry sa začali Ele vysmievať, ale ona im povedala, že nezáleží na kráse, ale na láske, s akou ten dar človek dáva a dostáva.

Dcéry mali svoje kamene a bál sa mohol začať. Ráno všetky tri rozprávali o krásnom bále.

Prešli dva mesiace, kráľ ťažko ochorel a lekár povedal, že ho zachráni len voda z lesného prameňa. Izabele a Kataríne ani nenapadlo, že by mali ísť hľadať ten prameň. Len Ela sa vybrala na cestu. Keď prišla hlboko do lesa, uvidela starenku, ktorá si chcela odtrhnúť jablko. Ela jej pomohla, starenka sa poďakovala a premenila sa na krásnu vílu. Keď si vypočula Eline problémy, povedala, že teraz jej ona pomôže. Ukázala jej cestu ďalej a Ela pokračovala po nej. Najprv prišla k jaskyni, kde býval veľký a zlý obor. S pomocou vily ju prešla a prišla k lesnému prameňu, odkiaľ mala nabráť vody pre otca. No prameň bol zamrznutý. Počas cesty si však víla všimla, že Ela má na krku náhrdelník, na ktorom bol aj ten kameň od otca. Víla hneď vedela, čo má robiť. Povedala Ele, aby ten kameň položila do stredu studničky. Ako to urobila, ľad na studničke sa roztopil a Ela si mohla z nej nabráť vodu. Vodu odniesla svojmu chorému otcovi, ktorý sa hneď vyliečil.

Ako vďaku za vyliečenie kráľ chcel, aby sa Ela stala jeho nástupkyňou na kráľovskom tróne. Ela však toto odmietla, pretože sa radšej stala dobrou vílou. Kráľ nebol smutný, okolo svojho paláca dal vysadiť veľký les, ktorý slúžil celému kráľovstvu.

A tak, hoci Ela bola viac v lese ako v paláci, predsa bola blízko pri svojom otcovi. Takto si žili až kým nepomreli.

*Gabriela Feješová, 4. roč.
ZŠ Bátka*

Vianočné víly

Bol nádherný zimný deň. Sneh mi chrupčal pod nohami a vločky padali do rytmu vianočných kolied. Oprášila som si topánky a vošla som do domu.

„Kde si bola?“ zakričala na mňa mama z kuchyne.

„Vonku - stavali sme s Peťom snehuliaka.“ Odpovedala som jej.

„Šmehuliak, Šmehuliak!“ vbehol do izby môj malý braček, celý mokrý od roztopeného snehu. Vošla som do obývačky, rozvalila som sa na gauč a zhostila som sa obrovskej misy s ovocím. Myslel som zaostriľa na rozprávku Mrázik - ktorú už poznám naspamäť - a bola som rada, že sú tohto roku krásne, zasnežené Vianoce.

„Lucka!“ zakričal na mňa ktosi. Mama to nemohla byť, to by som spoznala jej hlas.

„Lucinka!“ ozvalo sa znova a ja som už len típla, kto to asi je. Veď okrem mňa, maminy, tatina a Peťka tu už nie je nikto...

A v tom...

„Vianoce, Vianoce, už sú tu Vianoce, v detských očiach sa radosť ligoce...“ spievali stovky a stovky jemných hlásokov. Bola to najkrajšia pieseň, akú som kedy počula. Znela jemne, melodicky, a keď znela, bola som presvedčená, že Vianoce sú tým najkrajším sviatkom...

Ale to nebolo všetko.

Rovno predou mnou tancovali víly. Tie vysoké, s dlhými striebornými vlasmi predvádzali zložité akrobatické kúsky. Vždy, keď žmurkli, z očí im vypadlo čosi lesklé - podľa mňa to boli diamanty - a keď pohodili vlasmi dozadu, vysypala sa z nich spĺška snehu.

Naopak, tie maličké sa nešikovne tackali a sypali pri tom sneh na všetky strany.

Ale najkrajšia z nich bola víla - princezná.

Mala na sebe jednoduché biele šaty, no aj tak v nich vyzerala nádherne. Napadlo mi, či nie sú ušité z jednotlivých snehových vločiek, napokon, vonku ich bolo viac než dosť. Mala nádherné strieborné vlasy až po zem, ktoré sa jej pri tanci elegantne vlnili. Na nich mala korunku akoby vytesanú z ľadu. Bola jednoducho nádherná.

Všetky víly spolu tvorili dokonalý tanečný zbor, ktorý predvádzal svoje umenie priamo predou mnou...

Také čarovné boli moje Vianoce.

*Nicol Hochholczerová, 5. roč.
ZŠ Š. M. Daxnera R. S.*

Akropola tajomstiev

-Si si istý, že ideme správne? Spýtal sa Ivan. Jasně, odpovedal Lars. Ivan a Lars sa potácali púšťou celé hodiny. A si si istý, že je tá mapa správna? Jasně, že je. Vtom však narazili na prvý problém. Pred nimi sa zjavil malý mužiček. Ale ale, kamže kam, chlapi? - spýtal sa ich. Uhni z cesty! - povedal Ivan. Ale z nejakých príčin ho to nepustilo. Čo je to? Nevstupoval by som tam chlapi, veruže nie! - hovoril výstražným, ale pokojným hlasom. Veruže nie! Otázkami zaťaží, hádankami preťaží. Ale my tam ideme, povedal rozhodne Ivan. Tak nás láskavo pust! Dobre chlapi, nech je po vašom. Ale pamätajte! Obzriet sa treba, či vás niekto nesleduje! Ale, keď sa ku koncu dostanete, pamätajte! Ku každej hádanke odpoveď existuje! 513, 514, 515! Hádanky, otázky, ale aj odpovede! A zmizol. To čo bolo? spýtal sa Ivan. Nevie, ale v každom prípade nás to varovalo! Musíme byť opatrní! Ako povieš. Pohli sa a dorazili k bráne. Vieš, aký je v tom mechanizmus? Lars vytiahol svoj zápisník. Máme postupovať ako pri Stonehenge. Pretočil na stranu, kde mal rozloženie kameňov.

Máme štyri rady. Každý na inej strane. Takže máme stlačiť tretí na severe. Stlačil. Druhý na východe. Stlačil. Prvý na západe. A štvrtý na juhu. Všetko bolo zatlačená. V strede však bol ešte jeden vypínač. Ivan ho zatlačil. V bráne sa niečo začalo krútiť. Postupne sa brána začala otvárať. Vošli dnu. Klenby sa jagali zlatom a osvietili majestátny strop. Ejhá, povedal zadivene Ivan. Ale čo vlastne hľadáme? Kľúč a prípadne ďalšiu mapu. A kde by mal byť? Sme vo vnútornej hale. Musíme sa dostať do podzemia. Do chrámu Tarxien. Aha, tam sú schody! povedal natešene Ivan. Vošli do dolného chrámu. Tak, musíme sa dostať do tretej miestnosti. Na boku bola nádoba. Do nej musíme doniesť vodu z kalicha z piatej miestnosti. Ivan priniesol kalich, vodu naliali do nádoby. V piatej miestnosti sa akoby niečo otvorilo. Vošli do nej a hneď vedľa stojana sa zjavili tri páčky. Ktorá? Prostredná. Zatiahol. Pred ním sa zjavil malý otvor. A rýchlo sa zohol a z otvoru vyšlo zo desať šíпов. Prostredný?! No tak som sa pomýlil, no. Tak, ktorá. Tretia. Si si istý, alebo to typuješ? Tak 50 na 50. Zatiahol. V štvrtej miestnosti to začalo hrmieť. Vošli do nej a v strede pontónik, na ktorom bola truhlička. No zjavil sa nejaký chlapík s maskou. Ty si kto? spýtal sa Lars. Ja som Hádanka, pán Akropoly. Položím vám tri otázky. Ak ich zodpoviete správne, máte obsah truhličky. Prvá. Nie som obraz, iba niečo podobné. Som vytesaný do kameňa a na jeho povrchu. Čo som? Na povrchu kameňa, hovoril nahlas Lars. Koľko je otázok? spýtal sa Ivan. Tri, odpovedal Hádanka. Tak potom je to reliéf. Správne. Nie som kábel ani niť, natiahnutý môžem byť. Na nástroji. Čo som? Na nástroji? Struna, povedal pokojne Ivan. Správne. Ako to vieš? spýtal sa ho Lars. Potom poviem, odpovedal. Tretia hádanka. Som teplý rôznofarebný a pohodlný. V zime aj v lete ležím v na posteli. Čo som? Deku. Správne chlapci! Obsah je vás. Prajem úspech. A zmizol. Skade si to všetko vedel? Raz som v knižnici našiel stránku z nejakej knihy. A boli na ňom tie čísla. 513, 514, 515 a pod ním odpovede. Myslel

som si, že je to dôležité. Tak som si to zapamätal. Otvoril truhličku. Čo je v nej? Ako som vravel. Kľúč a mapa. Kam vedie mapa? Do hrobky v Newgrange. Ale musíme tam byť na zimný slnovrat! Ešte šťastie, že sme počkali na tento deň! A ako sa dostaneme z tejto púšte do Európy?! Vieš James má svoje inštrukcie, usmial sa Lars. Vošli do Akropoly. V strede nádvoría stála helikoptéra. Á, chlapi. Kam to bude? Do Newgrange. Ako keby sme tam boli, chlapi! Cestou videli fascinujúce miesta, moria a pláne. Koľko je hodín? spýtal sa Lars. 9.00. Akurát. Díky James! Čakáš tu? Jasné chlapi! Vošli do hrobky. Koľko je? 9.40, 9.42, 9.44! Do hrobky začalo prúdiť svetlo. Osvietilo vaničku v strede a v centrálnom bode vaničky bol miniatúrny otvor. Lars doň strčil kľúč. Vanička sa akoby rozpolila a jedna časť začala stúpať hore. Prúd svetla začal osvetľovať steny až po klenbu, v ktorej bol maličký diamant. Ten, keď naň zasvietilo svetlo, osvietil hviezdicu v strede. Roztvorila sa. Chlapi si museli zakryť oči. Z hviezdice začal nahor stúpať piedestál, na ktorom bol štít. Lars ho zobral. A razom všetko prestalo. Vyšli so štítom von. Na ňom bol erb. Ale veď to je ... Lancelotov štít! Otočil ho. Na zadnej strane boli ornamenty. Vyzerá to ako mapa. Avalon! napadlo Ivanovi. Možno nájdeme aj Svätá grál! Ale najskôr pôjdeme domov a oddýchneme si. Čo na to povieš? Hej, poďme. Však sme chodili celé dni. Čo ste našli chlapi? Niečo vzácne, James. Ó, tak to som rád. A kam to bude? Domov James! Domov!

*Marcel Klamárik, 8. roč.
Evanjelická ZŠ R. S.*

Zlatá krajina

Elinka si práve umývala zuby a česala svoje hebké vlasy pred zrkadlom. O chvíľu sa otočí a vidí, že už musí ísť do školy,

lebo hodinky ukazovali štvrt' na osem a ona musí byť v škole o pol ôsmej! Rýchlo zmenila tempo. Obliekla sa a vyštartovala do školy. Cestou stretla svoju kamošku Dianu, prezývanú Didi. Didi chodila do inej školy, a preto sa ich cesty zakrátko rozišli. Elinke sa už dlho páčil jeden chalan zo šiestej B. Toľko o ňom rozmýšľala, že si ani nevšimla, ako odbočila na inú cestu. Šla, šla a zrazu sa spamätala. Chcela sa otočiť, ale čo vidí? Pred ňou stojí veľký zlatý dom! Dom mal okná z pravého zlata a jeho dvere sa tak leskli, že Elinka sa na ne ani nevedela pozrieť. Otočila sa dozadu a uvidela celú ulicu takých domov. Úplne na konci ulice stál ten najväčší. No nebol to dom, ale čosi ako kráľovský zámok. Elinka bola celá omámená. Nevedela sa od tej nádhery ani pohnúť. V duchu si pomyslela, že v tomto meste isto nikto nežije. No zrazu začula búchanie konských kopýt. Za sekundu preletel okolo nej krásny zlatý koč. Celý žiaril. Sedel v ňom krásny princ. Elinka už začala tušiť, že v tejto krajine niečo nie je v poriadku. Kráčala pozlátanou cestou. Myslela si, že je to určite len sen. Chcela sa zobudiť, no nešlo to. A vtedy si uvedomila, že to všetko bude asi skutočné. Stále rozmýšľala, ako sa sem dostala, ale nie a nie si spomenúť. Zastala. Pred ňou bol ten nádherný zámok. Odvážne otvorila dvere. Dokonca aj kľučka na dverách bola zlatá. Otvorila dvere. Tá nádhera! Zvnútra bol ešte krajší ako zvonka. Zlaté schody, zlatá váza, zlaté kvety...Potichučky stúpala po schodoch, ktoré ju doviedli do nádhernej izby. V nej spal princ. Ten, ktorého videla v zlatom koči. Zrazu začula buchot. Veľmi sa preľakla. Blysko jej hlavou, že sa musí skryť. Napadla ju jedna možnosť. Skriňa! Ledva sa do nej zmestila! Do izby vošli kráľ a kráľovná. Cez kľúčovú dierku ma celkom dobrý výhľad. Kráľ sa opýtal svojho syna, či nie je hladný. Princ iba otočil hlavu k stene. Elinka chcela vidieť viac, preto sa ešte viac zohla ku kľúčovej dierke. Vtom bum! Elinke vypadla z taška termoska s čajom. To sa nedalo nepočuť! Kráľovná prudko otvorila skriňu. Elinke v tej chvíli vbehli do očí slzy. Čo len

s ňou bude? Kráľ, ten však nezaváhal ani minútu. Popraviť! Kráľovná však svojim srdcom matky cítila, že nie zlý úmysel, ale zvedavosť sem priviedla dievčatko. Možno práve jej sa podarí vyslobodiť princa spod kliatby. Doteraz musela o nej pred kráľom mlčať. Rýchlo mu preto rozpovedala o kliatbe čiernej víly spred piatich rokov. „Tvoj syn neprehovorí, kým k vám nezavíta hosť s dobrým úmyslom, ktorý nie je z vášho sveta! Budeš mlčať o kliatbe až do chvíle, kým ti tvoje srdce nenapovie, že prišla tá pravá chvíľa!“ Kráľ teda privoliť. Elinke zaviazali oči a odprevadili ju do malej zlatej komnaty, v ktorej ju čakal princ. Na stene visel obraz s princom. Elinka si spomenula, ako sa s kamarátkou hrávali na školu. Pozrela na princa, ukázala rázne na obraz a spýtala sa: “Kto je na tomto obraze. Kováč, krajčír a či princ? Š-t-e-f-a-n, Šte-fan, Štefan!” konečne vykrikoval princ. To sa však už rozleteli dvere a dnu vbehli natešení kráľovskí rodičia. To bolo posledné, čo si Elinka zo zlatej krajiny pamätala. Odrazu bola na ulici a oproti kráčal je „princ“ zo šiestej triedy. Sklopila oči a rýchlo vbehla so šatne vo svojej „zlatej“, škole.

*Martina Koreňová, 4. roč.
Evanjelická ZŠ R. S.*

Deduškova záhrada

Bola raz jedna dedina a v nej žil dedko. Bol už starší pán. Mal záhradku, kde pestoval rôznu zeleninu. Boli to zemiaky, kapusta, mrkvička a iné druhy. Ako tá zelenina rástla, tak sa deduško viac tešil. Vzorne sa o ňu staral. Polieval ju, kypril a hnojil. Keď už bola úroda dozretá a kapustné hlavy boli ako futbalové lopty, objavili sa na nich húsenice. Deduško bol nešťastný. Rozmýšľal ako sa škodcov zbaví. Odrazu si spomenul, že mu pomôžu vtáčiky. Celú zimu im dával do kŕmidiel loj i zrno. Stačilo na ne len písknuť

a vtáčiky sa pustili do práce. Vyďobali všetky húsenice z kapusty. Keď jedno nešťastie prešlo, objavilo sa druhé. Ráno dedko vstal a neveril vlastným očiam. Medzi zeleninou bol kopček na kopčeku. So záhrady sa nast'ahoval krtko. Dedkovi nič neostávalo len vymyslieť ako krtka chytiť. Celý deň a noc striehol, kde krtko v záhrade vykukne. Odrazu sa pod dekovými nohami niečo dvíha. Bola to zem, ktorú malý zamatová tvorček vyhrabával na povrch. Deduško strčil ruku do kopčeka a krtka chytil. Vtedy ho malý tvorček začal prosiť, aby ho deduško pustil. On súhlasil pod jednou podmienkou, že keď krtko tak zle vidí, pôjdu spolu k očnému lekárovi po okuliare. Krtko dostal okuliare a už si nemýlil lúku so záhradou. Za odmenu každú jar pomohol deduškovi porýľovať záhradku.

*Alexandra Kubincová, 3. roč.
ZŠ P. K. Hostisnkého R. S.*

Prefíkaná líška

Kde bolo, tam bolo, žila raz jedna líška. Bola veľmi zvedavá a prefíkaná, dosť veľká a mala aj ostré zuby. Keď uvidela zajaca, hneď na prvý šup ho chytila.

Raz sa vybrala do lesa chytať zajace. Ako tak išla, zrazu niečo začula. V kríkoch bol jeden zajac, ktorý bol tak isto prefíkaný a nedal sa nikdy chytiť. Aj teraz líška skočila za ním do kríkov, ale zajac odskočil a zase ho nechytila. To sa opakovalo niekoľko krát. Zajac veselo skákal a líška už bola poriadne nazlostená, lebo ho nedajbože chytiť. Začala rozmýšľať, ako zajaca chytiť a zrazu ju niečo napadlo. Skryla sa za krík a keď zajac vyskočil, podložila mu svoj chvost pod nohy. Zajac sa o jej chvost potkol a ona skočila na neho. Konečne ho chytila! Veľmi sa tomu potešila a od radosti skákala sem tam. Bola na seba veľmi hrdá, že konečne prešla

zajacovi cez rozum. Ale neskončilo sa to tragicky. Nakoniec boli z nich celkom dobrí kamaráti.

*Kristián Miko, 4. roč.
ZŠ Bátka*

Záhradka

Miško trávi prázdniny a voľné víkendy u babky na dedine. Netúži po dovolenke pri mori alebo lyžovačke a Alpách ako väčšina jeho spolužiakov. Jeho rajom je malý domček s červenou strechou a velikánskou záhradou so starými jablňami. Tu si prvýkrát rozbil koleno, prvýkrát spadol zo stromu, naučil sa bicyklovať na cestičke pred domom a tu býva aj jeho najlepší kamarát. A tie babkine koláče. Vždy sa mu na ne zbiehajú slinky, keď cestujú z mesta autobusom na dedinu. Aj teraz sa nevie dočkať, kedy si pochutí na makovej štrúdlí. Babka je už staručká, pamäť jej už dobre neslúži, ale štrúdl'a sa jej vždy vydarí na jednotku. No v záhrade už toľko nevládze ako voľakedy. Miško si pamätá, ako sa pred pár rokmi zvrátila s motykou po záhrade. Ale teraz treba babke so všetkým pomáhať, ak si chcú domov odniesť čerstvé ovocie a zeleninu. Našťastie pre otecka je práca v záhrade koníčkom. Všetko potrebné ho naučila babka, keď bol ešte malým chlapcom. Ale veľa sa naučil aj sám z časopisov a z internetu. Niekedy sa aj s babkou pochytiť, keď skúša „nové metódy“. No, keď sa osvedčia a pochutnávame si na veľkých šťavnatých jahodách alebo sladuškej kukurici, všetci sa tešíme z jeho pestovateľských úspechov. Miško sa pri oteckovi motká od malička. Najskôr mu len zavádzal, keď mu poskakoval pri rýli alebo motyke. Babka ho párkrát okríkla, aby sa radšej išiel hrať do piesku. No otecko bol rád, že mu rastie pomocník. Nech si len pričuchne, ako vonia zem. Dnes vie už sám vypestovať paradajky,

zasadiť melóny, ohrnúť zemiaky a rôzne iné záhradkárske práce. Zajtra sa s oteckom chystajú oberať jablká a opraviť plot, na ktorom čas zanechal stopy. Babka im za odmenu upeče barónkine rezy. Miško vie, že raz aj on bude učiť svoje deti záhradníčeniu. Možno v tejto alebo aj inej záhradke.

*Petra Nôtová, 4. roč.
ZŠ P. Dobšinského R. S.*

Cibuliak

Cibuliak so svojím synom Cibul'kom býval v drevenom domčeku. Raz prechádzal okolo knieža Citrón. Chcel vedieť, kde je mesto. Vraj zablúdil na poľovačke. Cibuliak so synom netušili, kde je mesto, ale ponúkli mu teplú polievku a nocľah. Sľúbili si, že ráno všetci spolu vyrazia na cestu.

Ráno zavčas všetci vstali, naraňajkovali sa a vydali sa na cestu. Ako kráčali, blúdili lesom, hladní a unavení, naraz stretli Cibuliakových kamarátov Kapustu, Petržlena a Zelera. Traja kamaráti boli prekvapení, prečo sa Cibuliakovci s pánom Citrónom v takom zúboženom stave túlajú po hustom lese. Vysvetlili im, že pán citrus je na návšteve u svojho bratranca Pomaranča, ale na včerajšej poľovačke sa od ostatných vzdiali a nenašiel správny smer.

„To je ľahká pomoc!“ zvolal Petržlen. „Minulý týždeň som bol v meste na jarmoku. Viem, kde to je. Poďte, zavediem Vás tam.“

S Petržlenovou pomocou sa Citrón raz-dva dostal do mesta i do zámku bratranca Pomaranča. Ten sa potešil, že vidí príbuzného živého a zdravého, lebo si už myslel, že ho medzičasom vyžmýkali do čaju. Tak sa spolu tešili, urobili veľkú hostinu, kde jedli a pili až do rána.

Od tej doby sú citrusy so zeleninou dobrí priatelia a ja ich mám veľmi rada. Aj včera som obedovala zeleninovú polievku a na olovrant som mala pomaranč s citrónovým čajom...

*Dominika Ondrušíková, 2. roč.
ZŠ P. Dobšinského R. S.*

O stratenom mačiatku

Kde bolo, tam bolo, žilo raz jedno dievčatko menom Sisi. Žilo v úplne normálnom meste, v úplne obyčajnom činžiaku. Žila len s mamou, pretože rodičia boli rozvedení. Sisi bolo veľmi smutno za ockom. Mohla ho navštevovať iba v sobotu a v nedeľu. Raz, na prechádzke uvidela pri vchode malinké biele mačiatko. Triaslo sa od zimy. Sisi ho ihneď zdvihla na ruky. V tej chvíli si obe pozreli do očí. Vedela, že patria k sebe. A určite to vedelo aj mačiatko. Pritisla si ho k sebe, aj keď bolo dosť zafúľané. Vklzla do bytu tak, aby si to mama nevšimla. Položila ho do košíka a zbehla si dolu po mlieko. Mame bolo aj tak trochu divné, že chce práve teraz mlieko. Sisi však, aj keď nerada, zaklamala, že má naň práve teraz chuť. Mrzelo ju, že mame musela klamať. Čo však iné mohla urobiť, keď mačiatko bolo hladné a ona sa bála mamy, že jej ho nedovolí vziať dnu a nie ešte nakŕmiť! Vbehla do izby a zamkla dvere. Naliala mlieko do misky. Mačiatko pilo ako o život! „Moje chúd'atko“, povedala Sisi, keď videla aké je vyhladnuté. „Aké ti len dám meno?“, rozmýšľala nahlas. „Caroline!“ Mačiatko v tej chvíli poskočilo. Sisi to brala ako súhlas. Na druhý deň prepašovala mačiatko so sebou aj na dvor. Položila ho na chvíľku na zem a odbehla za kamarátkou. Všetky deti sa zhromaždili okolo mačiatka. To maličké sa od strachu aj ... veru. Horšie bolo však to, že sa kamsi zatúlalo. „Carolineeee!“ kričala som ako o dušu. Už som ho videla v papuli nejakého psiska! „Mňauuu“, začula som za

kontajnerom. Tam, v špine bola schúlená moja maličká Caroline. „Toto mi už nikdy neurob!“ Pozrela som jej do očiek. „Veď vieš, ako ťa ľúbim!“ Odvtedy sme sa stali nerozličnou dvojicou. No a doma som musela vyjsť s pravdou von. „Mami, čo by si povedala, keby sme mali doma mačiatko?“ s otázkou v očiach som sa zahľadela na mamu. Povedala iba, že by sme mali o čosi viac starostí. To ma celkom potešila. Vytiahla som Caroline z kabáta? „My ho už aj máme“, povedala som mame. Mačiatko vzala na ruky. „No teda dobre, len by si nemala klamať,“ povedala. „Jupííí!“ zakričala som od radosti. Nemám síce sestru, ale už nie som sama. Mám svoju Caroline

*Kiera Ostrihoňová, 4. roč.
Evanjelická ZŠ R. S*

Rozprávka o koníkovi

Bol raz jeden kôň, volali ho Rudy. Deti s ním zažili veľa zábavy, no nie dlho. Jedného dňa sa otec rozhodol, že koňa predá. Blížili sa Vianoce a oni s mamkou nemali peniaze na darčeky pre deti. Boli totiž veľmi chudobní.

Aj napriek tomu, že ostatní z rodiny s tým nesúhlasili, najmä deti, otec koňa predal. Všetci boli veľmi smutní. Sestra s bratom sa rozhodli, že koňa získajú späť, nech sa deje, čo sa deje. Zašli na neďalekú lúku, kde jeden ujo choval kone.

Dievčatko povedalo: „Mne sa páči ten hnedý!“ Chlapec zase: „Mne ten čierny!“ Nevedeli sa dohodnúť. Začul ich majiteľ koníkov a prišiel k nim. Deti mu rozprávali, čo sa im stalo a aj to, že ony nechcú na Vianoce iný darček, len svojho Rudyho. Ujovi sa páčilo, že deti majú rady kone. Zľutoval sa nad nimi a povedal: „Môžete si niektorého koníka vybrať.“ Medzi koňmi našli aj svojho Rudyho, a tak sa nemuseli rozmýšľať, pre ktorého koňa sa rozhodnú.

Mamička s oteckom mali radosť, že deti sa tešia na Vianoce, aj keď nedostanú veľa darčiekov. Veď najväčší už dostali. Svojho koníka Rudyho!

*Zuzana Paľová, 3. roč.
ZŠ Klokočova Hnúšťa*

Kreslím si narcis(a)...

„A od dnešného dňa sa nudíme oficiálne a povinne,“ povzdychol si Paťo a prehodil jednu ruku okolo môjho krku.

„Aj vy z toho máte takú radosť ako ja?“ sarkasticky prestiera nadšenie a popritom sledoval naše unavené tváre.

„Všetci,“ zavrčal Róbert, ani sa na neho nepozrel.

„Ani kus mi nebude chýbať, že som si týždeň, dobre počuješ, týždeň, mohol robiť, čo som chcel. Ani ten nekonečný spánok a ešte dlhšie ponocovanie a skutočne mi chýbal pohľad na tie hlúpe ksichty, fakt...“

„Neber to tak zle, veď tie vypchaté zvery v kabinete nevyzerajú tak hlúpo,“ opäť slabý pokus o vtip z Paťovej strany, na ktorý sa už Robo otočil a nevraživo sa na neho pozrel. Patrik radšej o krok cúvol.

„Zdravím, decká!“ dobehla nás na ceste do školy Borka, ktorej blond vlasy viali celou cestou, až sa všetci za ňou otáčali.

„Aj tebe pekný školský deň.“

Má niekto domácu z fyziky?“

Rasťo vybuchol od smiechu: „A načo?“

„Robo isto má,“ pokrčila som plecami. Bola som príliš unavená rozmýšľať nad tým, či som v noci do tej hĺby zošitov niečo počítala alebo nie.

„V triede ti ju dám odpísať,“ ticho odvetil, keďže sme sa už ocitli v areáli školy. Všetci sme stíchli poučení nespočetným množstvom

situácií, pri ktorých sme hovorili to, čo sme nemali a za chrbtom sme mali niektorého z učiteľov. Niekedy sme sa zvykli sami seba pýtať, ako je možné, že sme ešte neskončili so zníženou známkou zo správania.

„Počkať, počkať! Stojte!“ zastavil nás Paťo, sledujúc Robove rozladené kroky. Oči sa mu pobavene leskli ako vždy, keď tušil niečo nepríjemné. S Borkou sme len nechápavo zastali a tiež sledovali, čo sa bude diať. Ako tak Robo kráčal k budove školy, dobehlo ho dievča, nejaká baba zo Sekundy, a zastavila ho celá červená a chvejúca sa. My sme už ako-tak tušili, čo sa stane, kým Róbert na ňu civel a nesnažil sa zakryť svoju zlú náladu.

„Ahoj, som Ad'a z triedy oproti vašej,“ oznamovala mu celá rozklepaná.

„A?“ opýtal sa nechápavo.

„Chcela so ti dať toto,“ odvetila mu rýchlo a ešte rýchlejšie mu strčila do vrecka na veste lístoček. No najrýchlejšie beztak utekala preč.

Kým sme my traja tlmili smiech, Róbert zatiaľ dosiahol vrchol svojej zúrivosti. Vybral lístok z vrecka, veľkou rukou ho pokrčil na malý zdrap, hodil na zem a rozmliaždil svojou veľavravnou botaskou, na ktorú si už od začiatku svojej kariéry lámača srdc písal mená dievčat, s ktorými bol vonku.

A kým dievčatkám naokolo trhali srdce či už jeho botasky alebo lístok pod nimi, on ich ešte prebodával pohľadom španielskeho býka. Potom sa vystrel, upravil si vestu a s vysoko vztýčenou hlavou konečne vošiel do školy. Toto mu tie malé dievčatá robili aspoň raz do týždňa a jeho to, samozrejme nekonečne vytáčalo. Na Valentína sa dával vypísať od lekárky na týždeň dopredu. Bol to proste ich typ. Vyšší ročník, svaly, modré oči, blond vlasy..., nie je čo dodať.

Pokiaľ on besnel kdesi v triede, my sme sa ešte stále opierali o seba na chodníku, pretože ani jeden z nás nedokázal rovno stáť od smiechu.

„Ty si ich na to zase nalákal? Ako si mohol?!“ so smiechom, ale aj výčitkou sa obrátila Borka na Patrika.

„Toto som nebol ja,“ odvetil a aj keď sa pritom diabolsky usmieval, bolo vidieť, že neklame.

„OK,“ dostala som po chvíli zo seba. „Mali by sme sa už prestať smiať.“

„Ale prečo? Nekaz nám radosť!“ napomenul ma Paťo.

„Vy s ním možno nesedíte, ale ja áno,“ musela som im pripomenúť.

„Chce niekto odpovedať?“ znudene sa opýtala profesorka na začiatku hodiny. Do vzduchu sa zdvihlo šesť rúk, aj to sme boli len my z našej partie. Bolo to jednoznačné, nikto iný sa z triedy nezvykol hlásiť. Profesorka bola aj tak prekvapená, nečakala, že by sa niekto unúval učiť cez prázdniny.

Všimla som si Roba, ako si opäť fascinovane sledoval svoju ruku, ktorú pri hlásení vytáčať v rôznych uhloch. Miloval ju ako všetko na sebe, bol to proste nevyliciteľný narcis. Nikdy nikoho nemiloval tak ako seba, nič nebolo dokonalejšie ako on, no samozrejme len v jeho očiach. Priam trpel posadnutosťou svojím zovňajškom, rozumom a talentom. Aj teraz mal na očiach okuliare len preto, lebo sa mu ich rám neuveriteľne hodil. Inak v nich mal obyčajné sklíčka, keďže oči mal úplne v poriadku.

Presne som vedela, na čo myslí, jeho tvár bola vždy príliš ľahko prečítateľná. Túžil ju (teda ruku) nakresliť, zachytiť do najpodrobnejšieho detailu, každú šľachu, prst..., ukázať jej dokonalosť. A práve to ho hnevalo, nikdy nevedel kresliť. V triede síce patril medzi najlepších žiakov, hrával na niekoľkých hudobných nástrojoch, ovládal niekoľko cudzích jazykov, hrával divadlo, perfektne tancoval, no kreslil horšie ako osemročné decko.

Možno ma aj preto mal v zuboch, keďže ja som na rozdiel od neho kreslila dosť dobre.

Neodolala som teda: „Ešte ťa to šťve?“

„Čo také?“ spýtal sa úplne vyrovnané, ale to robil len vtedy, keď zakrýval zlosť.

„Že nevieš kresliť!“

„Možno začnem chodiť do ZUŠ-ky. Čo myslíš, je to dobrý nápad?“
Z jeho hlasu už začínal sálať ostrý sarkazmu.

„Ale to by si musel obmedziť nejakú svoju činnosť,“ pripomenula som mu s úsmevom. Konečne sa ku mne otočil a na zlomok sekundy sa mu zlovestne zaleskli oči: „Možno by to pre tú srandu stálo.“

„Už len kvôli tým botaskám a fixkám by som to nerobila. Boli by dosť smutné, keby si ich nemal v ruke každý deň,“ neodpustila som si trochu ironie. Mierne mu to vyrazilo dych, bol zvyknutý, že väčšinou vyhráva on, no teraz ostal bez slova.

„Si...“ začal, no nedopovedal, keďže ho vyvolala profesorka. Len zavrel ústa, postavil sa a odišiel so zošitom pred tabuľu. Uf, vydýchla som si takmer nahlas. Už sa medzi nami schyľovalo k hádke a ti obzvlášť neznášam. Nielen kvôli samotným hádkam, ktoré asi nikto nemá rád, ale najmä preto, lebo on by svojimi rečníckymi schopnosťami porazil v slovných súbojoch najobávanejších moderátorov, nieto ešte mňa. A ja tak nerada prehrávam ... on to vie... a preto vždy vyhrá. Má jednoducho príliš dobrú motiváciu.

„Si...“ pokračoval, keď sa vrátil na svoje miesto, no opäť nedokončil. Svojím: „No tak pod’,“ ho vyrušila profesorka, ktorá pre zmenu vyvolala mňa. Len som sa na neho nevinne usmiala a odišla som, kým bol ešte pomerne pokojný.

Ani sa mu veľmi nečuduje. Vždy je po prázdninách prehnane podráždený, unavený a nervózny. Celé dni nerobí nič iné, len hrá na nástrojoch, skúša stvárňovať rôzne postavy, cvičí, kedy môže,

málo spí a aj keď tvrdí niečo iné, na topánkach mu stále pribúdajú nové mená

A potom príde škola...

„Tak čo som?“ nedalo mi a spýtala som sa ešte skôr, než som si sadla na svoje miest.

„Si...“

„Si drzý, Róbert!“ rozľahlo sa zrazu triedou a všetky oči sa upreli na nás. On len pomaly otáčal hlavu za hlasom a tváril sa maximálne prekvapene.

„Pod' si sadnúť sem, do prvej lavice,“ vyzvala ho profka a on sa na mňa ani nepozrel, keď urazene vstával z stoličky. S ťažkosťami som potlačila škodoradostný úsmev, keď som za chrbtom počula Borkin chichot.

„Vy dvaja čo zase riešite?“ naklonila sa ku mne po chvíli. Ja som len mávla rukou.

„Takže ešte raz, čo som?“ ozvala som sa ihneď, ako si sadol vedľa mňa cez prestávku.

„Ja už fakt neviem,“ odsekol a znovu si začal čmárať na papier ako cez hodinu.

„Jéé, to je čo? Chobotnička postriekaná atramentom, či...? zneistela Borka pri svojej otázke, keď si všimla Robov smrtonosný výraz.

„To je ruka, ty múdra,“ povedal Robo sústredene.

„Ale fakt vyzerá ako chobotnica alebo medúza...“ vytrhol mu papier z ruky Rasťo a pozorne si ho prezeral a otáčal všetkými smermi v snahe nájsť na ňom aspoň nejakú podobnosť s rukou.

„Vráť to, ryšavec!“ zreval na neho, no bezvýsledne.

„A naozaj,“ skonštatoval Paťo potom, čo sa naklonil Rasťovi cez plece, aby tiež tú „ruku“ mohol vidieť, „ale keď tak nad tým rozmýšľam, ani na chobotnicu sa to nepodobá, ...možno je to...“

„Kašli na to,“ posunula som Robovi po ruku obrázok, čo som mu pre zmenu cez hodinu nakreslila ja. Bol na nej on, otočený k oknám, so zdvihnutou rukou presne tak, ako som si ho pamätala.

Niečo bolo presné, odpozorované, niečo dokreslila moja predstavivosť. Ale aj tak sa z toho pekne vypracovaného obrázku dalo rozpoznať, že ide o Róberta.

Ten si obrázok spokojne prezeral, postupne sa mu vykresľoval na tvári úsmev, občas sa uškrnul či blysol očami, no bolo vidieť, že ho potešil.

Asi po pol minúte sa ku mne otočil a s úsmevom na tvári, ktorý mu skresľoval oči do úzkych štrbín povedal: „Ale ja nemám takú šachovitú ruku!?!...“

*Eva Prcinová, 9. roč.
ZŠ P. K. Hostinského R. S.*

Nečakaná premena

Dávno-pradávno, v jednej neznámej krajine, veď vy viete v ktorej, žila raj jedna princezná, ktorá sa volala Anabelle. Jedného pekného snečného dňa sa vybrala so svojimi dvoma sestrami do kráľovskej záhrady. Hrali sa roztopašne a bláznivo, až sa im lopta odkotúľala do vzdialeného potoka. Anabelle sa za ňou ako jediná rozbehla, keď tu pri potoku zbadala jednu veľmi, ale ozaj veľmi škaredú žabku.

Len z diaľky sa pozerala, či sa žaba nevráti do vody, ale vtom sa živočích Anabelle prihovril:

- Ahoj! Prosím ťa, bola by si mojou kamarátkou?

Zvláštne ...Anabelle sa nezľakla, práve naopak, zdvorilo žabe odvetila:

- Ahoj! Budem veľmi rada tvojou kamarátkou. Ako sa voláš?
- chceš počuť moje meno?
- Áno.
- Ale ja nemám meno, - dodal smutne žabiak.
- Ako to? Každý má predsa nejaké meno!

- Zabudol som..., - zaznelo smutne.
- Nevadí, po čase si spomenieš! - utešovala ho narýchlo.

Pri rozhovore ani nezbadali, že sa začalo stmievať, bolo chladnejšie a chladnejšie, preto sa princezná musela vrátiť do paláca. Aj sestry ju už isto hľadali. Pekne sa rozlúčili a vykročila smerom k domovu.

Bolo jej však ľúto nechať žabiaka samého.

- Nechceš ísť so mnou?
- Veľmi rády!

Anabelle chytila žabiaka a opatrne ho položila do taštičky. Spoločne sa pobrali do paláca. Keď dorazili, princezná chcela svojho nového priateľa každému predstaviť ale hlavne svojej rodine. Samozrejme, rodičia si neželali, aby sa kamarátili. Ona však nedala dopustiť na svojho priateľa, takže ho skryla vo svojej komnate.

Každý si už ľahol spať, len oni dvaja ešte bdeli. Rozprávali sa dlho, keď sa vtom žabiak opýtal princeznej:

- Chcela by si vedieť, ako som sa stal žabiakom?
- Áno, veľmi rada si ťa vypočuje.

A žabiak začal svoj smutný príbeh. Zrodil sa pradávno, keď bol ešte malý chlapec. S rodinou oslavovali jeho piate narodeniny, keď na slávnosť vtrhla zlá bosorka bývajúca neďaleko zámku. Zabudli ju pozvať, preto ho zakliala na dlhých 15 rokov!

- Dnes je práve ten 15. rok a odkliať ma môže len niekto, kto ku mne necíti odpor a pobzká ma...

Anabelle schytila žabiaka a bozkala ho. Aké bolo ich prekvapenie, keď sa stal pravý opak! Princezná sa stala žabkou a nie žabiak princom!!!

Bola veľmi sklamaná. Žabiak si to všimol, preto ju chcel potešiť.

- Ak ma pobzkáš ešte raz a presne o polnoci, som si istý, že sa obaja premeníme na princa a princeznú.

- Prečo by som ti mala veriť? - spytuje sa smutná žabka - princezná.
- Lebo kľatba sa dá zrušiť len o polnoci. Ver mi, prosím ťa!
O dve minúty bude polnoc...

Keď hodiny obili polnoc, ich žabacie pusinky sa opäť raz spojili. Kľatba pominula! Boli veľmi šťastní!

V paláci vystrojili veľkú svadbu, ktorá trvala sedem dní a sedem nocí. Každý, koho nohy uniesli, na ňu prišiel. Tancovalo sa a zabávalo!

Určite žijú doteraz - ak neumriete! Ak mi neveríte, choďte a spýtajte sa tých, ktorí tam boli!

*Dominika Šeďivá, sekunda
Gymnázium Tornaľa*

Rodina

Bol prvý november, práve vtedy som sa dozvedela, že moja mama je tehotná. Bolo to prekvapenie, ktoré sme ako rodina nečakali. Rodičom stačilo, že na svete som ja s Anežkou. Mamine tehotenstvo prebiehalo pokojne. Pomaly som si aj ja zvykla na mamine rastúce bruško. Posledné dva mesiace pred pôrodom sa mama necítila dobre. Až raz v noci som sa zobudila na tichý šramot v chodbe. Hneď som vyšla z izby, aby som sa dozvedela, čo sa deje.

Na chodbe stála mama, kráčajúci si chytala brucho. Uvidela som aj otca, mal v ruke maminu tašku, ktorú mala prichystanú už pred mesiacom. Otec mi povedal, že vezie mamu do nemocnice. Rýchlo ju zobral za ruku a vytratil sa s ňou z bytu. Ja som ostala v chodbe ešte päť minút. Potom som išla skontrolovať Anežku. Spala sladko ako medveď cez zimu. Chcela som počkať na otca, kým príde z nemocnice, ale radšej som si išla ľahnúť.

Ráno, keď som sa zobudila, hneď som vyskočila z postele a išla som sa pozrieť, či je už otec doma. Poprezerala som všetky izby, ale otca nikde. Našla som len Anežku, ako sa preberá zo svojich sladkých snov. Otec sa vrátil o pol jedenástej. Bol dosť vyčerpaný, a tak som h netrápila otázkami, čo je s mamou. No zvedavosť mi nedala. A tak som zatelefonovala do nemocnice, kde mama ležala. Povedali, mi že leží na rizikovom oddelení a dieťaťko je v ohrození. Po týchto slovách som nemala chuť im nič hovoriť, a tak som zložila telefón. Keď sa otec zobudil bol veľmi skormútený. Nič mi nepovedal. Sadol si na stoličku a pozeral von oknom. Zdalo sa mi, že nad niečím rozmýšľa. Chcela som vedieť na čím, ale bolo to ťažké, preniesť sa do jeho mysle.

Po pár hodinách otec odišiel. Možno si išiel vyvetrať hlavu, alebo išiel len tak na prechádzku. Veľmi som chcela ísť pozrieť mamu. A tak som Anežku dala k dôveryhodným susedom a vybrala som sa za mamou. Keď som vošla do nemocničnej izby, mama ležala nehybne na lôžku. Hneď som sa jej vrhla okolo krku. Obidve sme začali plakať. Keď sme sa trochu upokojili, začala som sa jej vypytovať ako sa má. Mame nebolo do reči. Povedala mi to isté čo sestričky, keď som telefonovala do nemocnice. Tušila som, že otec s mamou niečo predo mnou taja, ale nevedela som čo. Po krátkom rozhovore som sa s mamou rozlúčila poprialala jej všetko dobré. A ešte nesmiem zabudnúť pozdraviť ju od Anežky, ktorá trucuje doma, lebo som ju nechcela zobrať.

Keď som prišla, Anežka už bola doma spolu so susedkou. Podakovala som jej a poslala ju domov, že ja si už s tým šidlom poradím. Na prekvapenie otec ešte nebol doma. Možno stretol niekoho známeho a išli si niekde sadnúť. Prešlo niekoľko hodín a otca nikde. Tak som si spolu s Anežkou išla ľahnúť. Zobudila som sa okolo polnoci. V kuchyni sa svietilo. Tak som išla skontrolovať, čo ho tak zdržalo. Keď som vošla do kuchyne, zacítila som alkohol. Uvidela som otca, ako sa opiera o kuchynskú

linku. Keď ma uvidel, začal mi nadávať, nech idem spať, lebo mi vylepí. No ja som ho nemohla nechať v takomto stave úplne namol. Spýtala som sa ho prečo pil. Povedal, že to bolo pre moju sprostú matku, že to spravil pre to krkavčie postihácke dieťa.

Nemohla som počúvať jeho pichľavé nadávky. A tak som ho zobrala a chcela zaviesť do kúpeľne, aby sa Anežka nezobudila a nevidela svojho opitého otca. Ale on sa vytrhol a vylepil mi dosť štipľavú facku. Nikdy v živote som nedostala od otca takúto facku. Rýchlo som sa rozbehla do Anežkinej izby. Lahla som si k nej a zakryla som si tvár jej krásne voňavými vlasmi, pri ktorých som rýchlo zaspala. Ráno som sa zobudila celá dolámaná, lebo som zaspala na zemi. Horko ťaž som vstala a vošla do kuchyne. Bol tam otec a pozeral sa von oknom netušiac, že som tam. O deviatej otcovi zazvonil mobil. Volali mu z nemocnice, že mama predčasne porodila, lebo nastali komplikácie. Ale otca to vôbec nepotešilo. Zostal stáť, počúval, počúva lekárove slová a odišiel.

Vrátil sa presne na obed, keď som dovárala zemiaky. Spýtala som sa, čo je s mamou, ako sa má po pôrode a tiež, ako sa má bábätko. Stále som nevedela, či je to dievča alebo chlapec. Povedal, že je slabá a veľmi s ním nekomunikovala. „A čo malé, povedz ako sa má?“ opýtala som sa v zlej predtuche. „je to chlapec, je veľmi malý a má...“ Otec sa nachvíľu odmlčal, ale po chvíli povedal, že malý má detskú obrnu. Tieto dve slová, ktoré vyšli z otcových úst, ma úplne zmrazili. Práve teraz som na to prišla. Už viem prečo sa obidvaja správali tak odmerane a najmä otec, ktorý pod vplyvom alkoholu útočil na mňa aj fyzicky.

O dva týždne som vymyslela meno pre môjho bračeka. „Chcem aby sa volal Róbert“, povedala som mame. Mama neprotestovala a ani Anežka. Ale otcovi sa meno Róbert vôbec nepáčilo.

Jemu sa proste nepáčilo nič. Vždy mi víťalo v hlave, prečo je otec takýto. Prečo to nie je otec, ako sme ho s Anežkou a mamou

poznali. Otec sa zmenil od vtedy, ako mama musela ísť náhla do nemocnice. Bolo to pre Robka, ktorý je postihnutý a otec sa s tým nemohol zmieriť. Veď aj iné rodiny majú postihnuté dieťa a žijú s ním ako so zdravím. Ale my k takýmto rodinám iste nepatríme. Mama mala už toho dosť. Nemohla zniesť otcove stále náladové dni. a tak sa rozhodla, že požiada o rozvod. Otec na podaný rozvod nič nenamietal. Rozvod prebehol bez komplikácií, ale byt, ktorý vlastnili obaja rodičia si museli rozdeliť. A tak sa rozhodli, že h predajú a peniaze si rozdelia. Toto obdobie bolo pre nás ťažké. Mama nemala veľa peňazí. Nestačilo jej výživné, ktoré nám otec platil. Ale našťastie nám pomohla mamina priateľka, ktorá nám dočasne požičala peniaze, aby sme si našli obstočné bývanie. Tak sme našli malý domček na samote. Rýchlo sme sa v ňom zabývali a pomaly ho aj rekonštruujeme. Mama si našla prácu. Robko chodí do špeciálnej škôlky, kde po považujú za šikovného chlapca. Anežka má už desať rokov. A ja, ja som šťastná, že môžem žiť s takou úžasnou rodinou, ktorú mám nadovšetko rada.

*Dominika Škorňová, 8. roč.
ZŠ S. Vozára Hrachovo*

Na neznámej planéte

Bol raz jeden mocný a bohatý muž a mal krásnu dcéru. Jedného dňa sa dcéra vybrala na diskotéku. Zrazu priletel neznámy tvor a uniesol dievča preč. Bol to sám mimozemšťan. Muž bol celý bez seba, keď sa dozvedel, že mu uniesli dcéru. Najal si súkromnú detektívnu službu a začalo sa veľké pátranie, ktoré však bolo neúspešné. Muž vyhlásil, že kto mu dcéru privedie späť, daruje mu krásnu vilu, BMW auto a kreditnú kartu.

Jedného dňa prišiel za mužom bezdomovec, ktorý mal už plné zuby špiny, ponižovania a biedy a povedal mu, že jeho dcéru

nájde. Bezdomovec zašiel za vešticou, ktorá mu vyložila karty a povedala mu, že dievča je na neznámej planéte. Bezdomovec si od bohatého muža vypýtal peniaze ako zálohu na hľadanie jeho dcéry a kúpil si počítač.

Pomocou internetu a jednotlivých internetových stránok sa spojil s mnohými ľuďmi a získal veľa informácií aj o neznámej planéte. Prostredníctvom najmodernejšej a najlepšej techniky sa dostal na neznámu planétu. Kráčal po nej až prišiel ku veľkej bráne, ale tá bola zatvorená. Čo teraz robiť? Zabúchal na bránu, brána sa otvorila a objavil sa vrátnik, ktorý sa ho opýtal, či má priepustku. Bezdomovec v tej chvíli dostal nápad a z vrečka vybral CD - nosič, ktorý mal tvar planéty. Vrátnik mu uvoľnil cestu. Vošiel dnu a našiel tam krásne dievča, ktorému povedal, že ho prišiel vyslobodiť. Spoločne pripravovali útek.

Dievčina ukryla bezdomovca a čakali. Onedlho prišiel mimozemšťan domov a už od dverí kričal: „Cítim tu pach cudzej bytosti!“ Dievčaťu dalo veľa námahy, kým ho uchlácholilo, že sa mu to len zdá. Keď mimozemšťan zaspal bezdomovec spolu s dievčaťom na vesmírnom tanieri odleteli spolu späť na Zem. Bránu na planéte si otvoril pomocou USB - kľúča, ktorý mal bezdomovec so sebou.

Muž sa príchodu svojej dcéry veľmi potešil a bezdomovca odmenil. A tak sa z bezdomovca stal významný, úspešný a bohatý muž.

*Marek Trnavský, 5. roč.
ZŠ V. Mináča Klenovec*

O ježkovi

V jednom hustom lese žil osamelý ježko. Svoj brloh si urobil b dutine starého stromu.

V brlohu mal svoju izbičku a v izbičke svoju postieľku. B druhej izbičke mal svoju komôrku a v nej veľa ovocia a iných dobrôt z lesa. Raz, keď mu došli všetky zásoby, išiel si do lesa nazbierať nové. Ako si tak zbieral ovocie na svoj pichľavý chrbátik, tak sa pošmykol a udrel si nôžku. Volal o pomoc. O chvíľu na to pribehli ostatné zvieratká. Pribehol zajko, líška a medveď, ktoré mu pomohli nazbierať a odniesť ovocie do komôrky.

Od toho dňa už ježko nebol osamelý. Mal kamarátov, ktorí mu chodili pomáhať každú jeseň zbierať ovocie. V zime, keď boli všetky zvieratká hladné, vedeli, že ježko ich rád uvíta a pohostí.

*Daniela Trochová, 2. roč.
ZŠ Š. M. Daxnera R. S.*

Beletrizovaný životopis

Slnecný deň, ktorého jas bol na marec nezvyčajným javom. Ten slnečný deň, ktorého svetlo a dobrá atmosféra sprevádzala každého človečika ma privítal s otvorenou a bohatou náručou. Krik, ktorým som pred trinástimi rokmi odpovedala svetu sa stal prvým znakom môjho života.

Prvé úsmevy, plač, prvé slzy, sneh či dážď ma sprevádzali spolu s mojím anjelikom, ktorého jedinou povinnosťou bolo chrániť a dávať na mňa pozor. Anjelikom s ktorým sa ešte stále večer potajme rozprávam.

Starosti života, ktoré pre mňa v útlom veku predstavovala veľká, sivá budova s popoludňajším spánkom mi o pár rokov neskôr chýbala a zhmotnila sa na moju najväčšiu túžbu.

Narodeniny, ktoré sa stali každoročným „zvykom“ sa mi veľmi páčili a ich obsah bol vždy iný - prekvapujúci. Sneh, dážď

alebo jarné kvietky, vždy niečo nové, niečo úsmev vyžarujúce, niečo, kvôli čomu som sa nemohla nesmiať.

Prichádzali prvé rany, domáce zvieratka - ktorých bolo mnoho - povinnosti či priatelia. Prvý sneh, dážď, teplé letá, veci, ktoré sfarbili moju detskú tváričku rôznymi, doposiaľ nepoznanými, no obľúbenými farbami - červenou, modrou, zelenou... Farby, ktoré potrebujem k životu a prebývaniu na tomto svete.

Strasti ciest, ktoré sa v mojich šiestich rokoch stretli s mojimi kvietkami - životnou podporou a liekom, bez ktorého som nemohla žiť - potešili môj život. Naše cesty sa prelínajú už dlhé roky a ich asphalt je stále hrubší a pevnejší - poznačený mnohými, zabávanými, ale aj smutnými príhodami.

Prišli aj ďalší milí ľudia, pri ktorých som zistila, že nie s každým si môžem rozumieť a sadnúť. Pochopila som, že nedokážem byť s každým na a rovnakej „zvukovej“ vlne.

Prvé slová, kroky a vety vystriedalo niečo oveľa, oveľa zložitejšie. Písmená. Číslice a hlásky spojené rôznymi háčikmi a značkami. Kto má tomu rozumieť:

Starosti s ďalšou, väčšou budovou, pri ktorej som si jasne a dokonale uvedomovala výhody tej prvej - škôlky - sa časom stali stereotypom lezúcim poriadne na „nervy“.

Pribudli nové slová a názvy, ktorým som porozumela až po dôkladnom naštudovaní v slovníkoch.

Príhody, zážitky, smiech a plač. Stále a stále dookola, každý deň...

Nerozlučná trojka - tak sme sa predierali všetkými ročníkmi a zisťovali kto vlastne sme. Bláznivé, nie celkom „normálne“ dievčatá, možno pre niekoho nudné a nerozhodné.

Z maličkých pukov, ktorými sme boli a všetci sme, kvitneme do nádherných a dokonalých kvetov, no každý s inou,

taktiež úchvatnou, svojskou vôňou. Hľadáme dôkazy ako? prečo? kedy? a kde?

Zisťujeme mnoho nových a nových vecí. Bociany vrany sú len vtáky s perím a ani mňa, ani nikoho iného neprivedli na tento svet. Stalo sa to úplne inak. To, že Mikuláš a Ježiško neexistujú a naše detské srdcia sa rozpišú len pri zlých, hereckých výkonoch našich rodičov alebo, že dievčatá a chlapci sú rozdielnejší než sme si mysleli sme už dávno zistili.

Utváram si svoje názory a križujem cesty s mnohými, ľuďmi od ktorých sa snažím veľa naučiť a niečo si z ich života zobrať.

S priateľmi krôčik po krôčiku prechádzame rôznymi etapami a začíname si uvedomovať veci, ktoré by nám v iných situáciách a rokoch nezišli vôbec na um.

Pletiem cestičky života smerujem ich rôznymi smermi, staviam si veľké hradby, ktoré musím zdolávať a ešte väčšie sny, ktoré si chcem splniť. Nechýba mi odvaha atak si pomaličky plním všetko, čo chcem a užívam si mnoho radosti, snov a nových priateľov.

Hoci nastali aj križovatky s rôznymi smermi a bolo ťažké vybrať si z nich jednu - tú správnu - vybrala som a verím, že dobre.

Kráčam svojou prepletene jedinečnou cestičkou, hľadám odpovede, stretávam ľudí, čakám na ďalšie zážitky a otázky. Užívam si život, no najmä sekundy, ktoré sú mi drahocenné. Pretože život je len krátka, nebadateľná chvíľa, úbohé zatvorenie a otvorenie očí, niečo čo môžeme stratiť v jednej stotine sekundy.

No ja chcem žiť, užívať si každú stotinu, sekundy, minútu, chcem žiť a nájsť odpovede na všetky nezodpovedané otázky. Život je pre mňa výzvou, ktorej sa nechcem vzdávať.

*Lívia Vančíková, 8. roč.
ZŠ Dr. V. Clementisa Tisovec*

Na dvore

Babka chovala na svojom dvore zvieratká. Mala veľkého kohúta a sedem sliepok. Jedného dňa sa jej do dvora zatúlalo šteniatko. Bolo celé ufúľané a vychudnuté. Keď ho zbadal kohút, ihneď sa na neho vrhol. Chcel ho vyšikovať z dvora. Zbadala ho babka a okríkla kohúta, či sa nehanbí útočiť na bezbranné šteniatko. Babka ho rýchlo vzala do domčeka, pripravila mu kúpeľ a zohriala mliečko. Šteniatko okúpané a nasýtené zaspinkalo. Spalo tak milo, že sa babka naň nevedela vynadívať. Bolo jej ho ľúto. Rozhodla sa, že si ho nechá. Šteniatko sa zobudilo až na druhý deň. „Dobré ráno, spachtoš, už je poludnie. Muselo si byť veľmi unavené. Pripravila som ti chutný obed,“ šepkala babka. Šteniatko zavrtelo chvostíkom od radosti a priskočilo k babke. Nežne sa k nej pritúlilo, ako keby sa jej chcelo poďakovať. Babka ho jemne pohladila. Šteniatko sa teda s chuťou pustilo do obeda. „Po obede pôjdeme k nášmu zverolekárovi, čo ak si mi ochorel na tých potulkách?“ povedala babka. Asi o hodinu sa teda vybrali k zverolekárovi. „Šteniatko je v poriadku, len je veľmi vychudnuté,“ skonštatoval zverolekár. „Ja ho vykŕmim a budem sa o neho dobre starať,“ povedala babka, len či pri mne zostane.“ Šteniatko skočilo babke do náručia a celú tvár jej tým malým jazýčkom vyoblizovalo. Babka a zverolekár sa na tom dobre pobavili. Babka rýchlo našla budú pre šteniatko a dala do nej koberček. Šteniatku sa budú tak zapáčila, že z nej celý deň ani ňufáčik nevystřčilo. Kohút sa musel zmieriť s tým, že nebude jediným pánom na dvore. Šteniatko rástlo zo dňa na deň a bolo verným spoločníkom nielen babke, ale i kohútovi

*Patrícia Vinarčíková, sekunda
Gymnázium I. Kraska R.S.*

MDT: 885.4-93-1-382“2010“

Názov: Zlatá krajina

Zost.: Bc. Stanislava Hriňová, Janka Pósová

Zodp.: PhDr. Táňa Mikitová

Graf. úprava.: Bc. Rita Herczegová

Vydala: Knižnica Mateja Hrebendu v Rimavskej Sobote

Rok vydania: 2010

Počet strán: 50

Náklad: 60

Neprešlo jazykovou úpravou

ISBN 978-80-88766-63-6

EAN 9788088766636

www.kmh.sk